

ærede Medlem havde været inde paa det lyse Syn, før han antydede, at der paa det kommende Statsregnskab kunde ventes et Underskud paa 15—16 Mill. Kr., hvis alle de Love, som bleve foreslaaede, bleve vedtagne. Det tror jeg nu er mindst talt en Overdrivelse, og jeg tror ikke, at det er ganske klogt af det ærede Medlem saaledes at springe fra den ene Yderlighed til den anden. Jeg ved ikke, hvorledes det ærede Medlem overhovedet kommer til et saa stort Underskud som 15—16 Mill. Kr. Det maa vel være paa den Maade, at han gaar ud fra disse 4 Mill. Kr.s Underskud, der er paa Finansloven, som det givne og dertil lægger alt det, han overhovedet kan tænke sig af ny Udgifter. Tror da det ærede Medlem, at jeg til næste Aar ogsaa vil forlange 4,4 Mill. Kr. til rullende Materiel? Tror han ogsaa, at vi til næste Aar skulle laane $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. ud til Island? Tror han, hvis det overhovedet viste sig, at Indtægterne svigtede eller der var Udsigt til, at Udgifterne paa andre Punkter stige meget stærkt, at jeg da vil vise den samme Rundhaandethed til Bevillinger paa en Mængde forskellige Felter, som jeg indrømmer, at der er vist paa denne Finanslov. Nej, det ærede Medlem kan være ganske sikker i saa Henseende, og derfor har han ikke nogen som helst Ret til at begynde med et Underskud paa 4 Mill. Kr. og dertil lægge alle de Udgifter, han mener kunne flyde af de ny Love.

Det ærede Medlem talte derefter om Bankgarantien og sagde, at jeg jo havde lovet, at den ikke skulde koste noget. Nej, jeg har ikke lovet, at den ikke skulde koste noget. Det kunde ikke falde mig ind at love noget saadant, thi det kunde jo ingen vide noget om. Jeg har udtrykkelig sagt, at det var umuligt at vide noget derom. Men jeg har ganske vist udtalt det Haab, at den ikke vilde komme til at koste Staten nogen direkte Udgift. Jeg har udtalt det som et Haab. Det ærede Medlem spørger nu, om jeg har det endnu. Dertil vil jeg sige, at mit Haab er ganske vist blevet ringere. Efter den Status, der foreligger fra Detailhandlerbanken, skulde man jo vente, at det var temmelig givet, at vi vilde faa et Tab. Dog aldeles givet er det ikke. Jeg antager, at denne Status er gjort strengt op, og naar der er Tid og

Ro til at afvikle Forholdene, og naar man kan vente med at sælge Aktiverne, indtil de kunne udbringes til nogenlunde gode Priser, anser jeg det endnu ikke for umuligt, at Staten kan slippe derfra uden Tab eller i alt Fald med et minimalt Tab.

Det ærede Medlem saa i det hele taget i Dag ret kritisk paa selve den Foranstaltning, der var sket derved, at man havde overtaget Garanti for Bankerne, og mindede om, at han ved den Lejlighed havde erklæret, at det var mig, der havde Ansvaret, og han lagde det hele og fulde Ansvar paa mig. Jeg husker ret vel denne Udtalelse af det ærede Medlem og forstod ogsaa meget vel, hvad den, naar Tiden kom, skulde bruges til. Det gaar altid med Begivenheder som den, der her er Tale om, saaledes, at i det Øjeblik Faren er lige over Hovedet, ere Folk meget villige til at erkende Rigtigheden af, at der gribes ind. Naar saa den virkelige store Fare er afværget, og Forholdene ere faldne nogenlunde til Ro, saa begynde de kritiske Hoveder at arbejde, og saa siger man: Ja, men Gud ved, om det nu ogsaa virkelig havde været nødvendigt med denne voldsomme Indskriden, denne kraftige Foranstaltning og dette enestaaende Skridt det havde saamænd gaaet meget godt alligevel, det havde maaske endogsaa været meget bedre og sundere. Og jeg tvivler heller ikke om, at denne Kritik efterhaanden skal vise sig; jo længere vi komme bort fra Faren, desto stærkere vil den nok melde sig. Det skal imidlertid ikke afficere mig; jeg er ikke bange for at tage Ansvaret for den Foranstaltning, der blev truffen den Gang. Selv om den skulde føre til, at Staten virkelig fik en kontant Udbetaling og led et positivt Tab, vilde jeg endda ikke være bange for at tage min Del af Ansvaret. Thi hvis Staten, Samfundet, tabte 2 Mill. Kr. gennem Statskassen ved denne Foranstaltning, er jeg ganske overbevist om, at det samme Samfund vilde have tabt mindst det femdobbelte, ifald Staten ikke havde grebet ind, overtaget Garantien og sørget for, at Afvikling kunde ske under lempelige og rolige Forhold. Naar Realisationen skulde være sket som en Tvangsrealisation, vilde Tabet være blevet mindst det femdobbelte, og det er det samme Samfund, der vilde